

melsen om et Konjunkturtillæg, vilde være fuldstændig berettiget i Aar at stryge det hele Konjunkturtillæg. Naar jeg dog ikke mener det rigtigt at gøre det, er det af de Grunde, jeg før har nævnt, men det vilde i og for sig, efter de ved Lovens Vedtagelse udtalte Forudsætninger, have været ganske berettiget. Thi hvad blev der sagt? Jeg skal nøjes med at anføre de Udtalelser, der fremkom fra Ordførerne for det radikale og for det socialdemokratiske Parti ved den Lejlighed.

Det radikale Venstres Ordfører, Hr. Kofod, udtalte: „Dette Tillæg, Konjunkturtillæg, som det altsaa indtil videre hedder, erstatter efter min Mening sammen med Dyrtidstillægget i ikke uvæsentlig Grad Lønreguleringstillægget og yder, ligesom dette vilde have gjort, Lønnyderen, Staten, en Garanti, for det Tilfælde, at det fremtidig kan undværes; og det lægges helt og holdent i Rigsdagens Haand, om dette Tillæg skal fornyes, naar det udløber, om det skal bortfalde, om det skal ændres, og i saa Fald, om det skal ændres ved Forhøjelse eller ved Nedsættelse. Jeg ser saaledes paa det, at hvis her i Landet i 1920—21, da det skal afgøres, om dette Tillæg skal fornyes eller bortfalde, Arbejdspriserne ligger højt, og Velstandsmomentet er tilfredsstillende, da vil selvfølgelig Konjunkturtillægget blive fornyet, da vil Tjenestemændenes Krav om at faa en saadan Fornøjelse simpelt hen ikke kunne andet end finde Rigsdagens Tilslutning. Og omvendt, dersom Priserne gaar ned, eller — den Mulighed kan man jo ogsaa regne med — Priserne holder sig, men Befolkningens Indtægter alligevel gaar ned, saa vil Tjenestemændene ikke faa dette Tillæg fornyet, i alt Fald ikke med de Tal, hvormed vi i dette Forslag har fastsat det.“ Dette udtalte det radikale Venstres Ordfører, den Mand, som senere blev Ordfører for hele Udvalget.

Og det socialdemokratiske Partis Ordfører, Valdemar Olsen, udtalte — det staar Sp. 6374: „Det er forudsat i Lovforslaget, at Konjunkturtillægget skal falde bort om 1½ Aar, den 1. April 1921. Ja, hvis Løn-niveauet til den Tid sænker sig, skal Konjunkturtillægget falde bort den 1. April 1921, men hvis hele det Niveau, hvorefter man lønner i det private Liv og andre Steder, ikke sænkes til den Tid, kunde jeg ikke tænke mig, at Konjunkturtillægget faldt bort, selv om det ogsaa staar i Loven, at det automatisk skal falde bort om 1½ Aar.“

Altsaa af begge disse Ordførere er det udtalt, at naar Løn-niveauet og Velstandsniveauet sænker sig, er der intet at sige til, at Konjunkturtillægget falder bort. Nu be-

høver jeg ikke at bruge mange Ord for at paa-vise, hvad der ligger aabent og klart for enhver, at Velstandsniveauet er sænket i uhyggelig Grad i vort Folk, og at der ingen Tvivl er om, at Tjenestemændenes økonomiske Kaar, navnlig paa Grund af deres Stillings Fasthed og Pensionsret er saa ulige meget gunstigere end ligestilledes i private Erhverv, hvor ikke alene en stor Lønnedgang gør sig gældende, men paa endnu mere skæbnsvanger Maade en overordentlig Usikkerhed i Adgang til For-tjeneste, som viser sig i en stor Arbejds-løshed, der strækker sig højt op i Privatfunk-tionærernes Klasse, til alle de store Handels- og industrielle Forretninger, til Kontor-funktionærerne der. Jeg mener saaledes, som jeg ogsaa udtalte det i Fjor, da Tjeneste-mændene endog ønskede Konjunkturtillægget forøget, at vi efter den Udvikling, der alle-rede kunde ses tydeligt i Foraaret, allerede i Fjor vilde have været berettigede til da at røre ret kraftigt ved Konjunkturtillægget. Vi gjorde det ikke under Hensyn til, at Tje-nestemændene var kommet bagefter med deres Tillæg. Allerede een Gang har vi taget dette Hensyn. Vi tog det for anden Gang i Aar ved kun at foreslaa Konjunkturtillægget nedsat med 1/3.

Til det ærede Medlem Hr. Parkov skal jeg sige, at jeg ligesom han har den største Sympati for de gamle Pensionister, der er pensioneret efter Lønningslovene fra før 1919, men denne Sympati har vi, baade det ærede Medlem og jeg, vist i Gerning ved den Lov, der blev vedtaget i De-cember 1920. Dér har vi givet de gamle Pensionister en meget væsentlig Forbedring i deres Stilling. For de daarligst stillede af dem forhøjede vi Pensioner og Understø-telser op til 400 Kr., og derefter gav vi henholdsvis 25 og 20 pCts Tillæg, efter som Pen-sionens Størrelse var, og desuden gav vi dem Konjunkturtillæg og Dyrtidstillæg. Det var en ganske overordentlig stor Forbedring af de gamle Pensionisters Stilling, som dér fandt Sted. Men naturligvis, den var — i alt Fald for en meget stor Dels Vedkom-mende — langt fra tilstrækkelig til at hæve dem op paa Linie med dem, der er pensioneret efter Tjenestemandsløven af 1919. Jeg erkender disse gamle Pensionisters vanskelige Stilling, men paa-peger ogsaa, at vi har gjort et meget betydeligt og for Stats-kassen meget kostbart Skridt til at forbedre denne Stilling. Imidlertid er dette et Spørgsmaal, som vel sagtens vil blive Gen-stand for Overvejelse i det Udvalg, der vil blive nedsat, og i disse Overvejelser er jeg villig til at deltage.